

РЕШЕНИЕ

№ 7428

гр. София, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 17.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8701** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Н. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място] луч, У., гражданка на У., срещу Решение № УП-В-19/10.08.2021 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

В жалбата се излагат съображения за нищожност поради липса на компетентност на интервюиращия орган да приеме решение в ускореното производство и изтичане на срока по чл.70, ал.1 ЗУБ. Поддържа се, че мотивите на административния орган са противоречиви и непоследователни, както и, че причините да се потърси международна закрила попадат в предметния обхват на чл.8 и чл.9 ЗУБ и не могат да бъдат разгледани в ускорено производство. Претендира се отмяна на решението като нищожно или незаконосъобразно.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрк.П., оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба рег. № УП-20334 от 22.08.2019 г. по описа на ДАБ Н. А., гражданка на У., поискала международна закрила. Личните ѝ данни са установени по представен от

чужденката национален паспорт, издаден от У.. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП-20334 от 22.08.2019 г., Евродак дактилоскопна карта № УП-20334 от 22.08.2019 г. и е връчена покана за интервю, което да се проведе на 05.09.2019 г.

На проведеното на същата дата интервю кандидатката заявила, че Държавна сигурност на У. преследва семейството ѝ от 1933 г., тъй като бабата и дядото ѝ са сложени в списък за геноцид по икономически причини. Държавна сигурност целяла да разруши живота ѝ, връзките ѝ с външния свят и като краен резултат – да бъде елиминирана. Сочил, че последно в страната си на произход е живяла в [населено място], У., където към момента пребивавал единствено баща ѝ (гр. К. луч), но не поддържала връзки с него, тъй като Държавна сигурност му наредила да я предаде в лудница, тъй като била наркодилър. Не поддържала връзка и със сестра си, която живеела в [населено място] луч. Посочва, че не може да живее в страната си на произход поради „разрушени отношения“. След като се разделила с френския си мъж през 2015 г. опитала да живее в К., но там, през м.януари 2016 г., стоматолог ѝ направил инжекция за възбуждане на чувствителност към химическо оръжие – специално средство, което се разпространява от спецслужбите. Като конкретен повод за напускане на страната сочи, че се опитвали да я убият поне двадесет пъти. След като ѝ направили инжекция за чувствителност, продала апартамента си в [населено място], К., и започнала да събира документи с цел да получи българска виза, тъй като това била единствената страна, която имала програма за наемане на чужденци на работа. В началото пребивавала с туристическа виза, после – с паспорт. Когато не била в България, се връщала в [населено място], тъй като през 2014 г. в [населено място] започнала война. В [населено място] получила българска виза за търговски представител, с която влязла в България легално. Заявила желание да остане в България, като православна държава, чийто език разбира.

Продължава бежанската си история като сочи, че докато била бременна, майка ѝ била ваксинирана срещу хонгконгски грип. Това е причината кандидатката да се роди с едно сляпо око, хронична болест на сърцето, порок на сърцето, хроничен пилонефрит и болест на бъбреците. Поддържа, че мъжете в семейството последователно са убивани – дядо ѝ, чичо ѝ и неговия син, първия съпруг на сестра ѝ и нейния първи съпруг. През целия си живот срещала проблеми, причините за които не ѝ били ясни, вкл. разрушени четири брака. След промяната на политическата ситуация положението ѝ се влошило, тъй като опитали да ѝ вземат бизнес за милиони. Първият ѝ мъж постоянно я гонел с пистолет, за да я убие – това било манипулация от К.. Твърди, че принадлежи към обществена група – държавна програма за геноцид по икономически причини. На 16-годишна възраст била изнасилена по заповед на К., но не се оплакала, защото майка ѝ била директор на училище и за да не загуби работата си.

Заявила, че конкретното решение да напусне страна на произход, е поставената ѝ на 13.12.2016 г., в стоматологичен кабинет, инжекция за пробуждане на чувствителност към химически оръжия, като опит да я убият. Тогава, в продължение на 3 дни получила кожни обриви, а всичко в жилището ѝ било обработено с химическо оръжие. Счита, че Държавна сигурност на У. систематично, хронично и умишлено нарушава конституционните ѝ, граждански права, като убива нейни роднини, отказано ѝ е правото на семейство и деца, лишена е от право на материален доход.

Към молбата за закрила кандидатката приложила документи за професионална заетост като учител по английски език, трудово обучение и физика в училище в [населено

място] луч, от където е уволнена по нейно желание на 01.09.1999 г. поради преместване на местожителството, след което е работила като учител в [населено място].

Представени са: национален паспорт № КО456638 на гражданин на У., издаден на 24.06.2002 г.; медицинско удостоверение № 007627 от 09.02.2016 г. на Градска болница № 2 в [населено място], на името на Н. А., за това, че не са установени наркотични вещества, психотропни субстанции и техните деривативи; медицинско удостоверение на Държавна университетска психоневрологична болница [населено място] от 15.03.2016 г. за липса на психиатрични противоречия;

Кандидатката приложила ръкописна молба от 25.09.2020 г. (на руски и английски език) с изложение на обстоятелствата по личната ѝ бежанска история. В нея се сочи, че по заповед на Държавна сигурност на У. и с цел да ѝ бъде откраднат имот на стойност 180 000 долара в К., ѝ била поставена инжекция за събуждане на чувствителност към химично оръжие. Била принудена да напусне У., за да спаси живота си. Пристигнала в България през м.февруари 2017 г., с туристическа виза, с цел да получи политическо убежище, но не намерила информация в Интернет за това. През 2019 г. заминала за Б., за да търси там убежище, но там ѝ казали, че това може да стане само в първата държава от Европейския съюз, в която е пристигнала. Така подала молба за закрила в България, но получила отказ от м.февруари 2019 г., жалбата срещу който била оставена без разглеждане от Административен съд Пловдив. Притежавала имоти на стойност от половин милион долара в [населено място], но тази територията се управлявала от Русия, по чиято манипулация различни хора, които срещала в България, искали тя да се върне в Русия при налична забрана за влизане там.

Постановено е Решение № 922 от 26.02.2020 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказал предоставяне на международна закрила на Н. А.. С Определение № 3770 от 26.05.2020 г. по адм.д. № 2735/2020 г. на АССГ, влязло в сила на 29.09.2020 г., е оставена без разглеждане като недопустима жалбата на кандидатката срещу Решение № 922 от 26.02.2020 г.

С Решение № Д-ОК-89 от 28.09.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл.67а, ал.2, т.1 от ЗУБ, вр. чл.3, ал.1 от Регламент № 604/2013 г. на Европейски парламент и на Съвета е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила. Посочено е в решението, че след проверка в системата Евродак се установило, че пръстовите отпачатъци на молителката съвпадат с тези на лице, подало молба за закрила в Ч. и въведено в системата Евродак на 07.08.2020 г. В проведеното интервю Н. А. заявила, че през м.юни 2020 г. се върнала доброволно в У., която напуснала през м.август 2020 г., за да отиде легално в Ч., където подала молба за закрила. Отправената молба за поемане на отговорност от Чешката Република била нотифицирана положително на 13.11.2020 г.

С Решение № 13385 от 13.11.2020 г. на решаващ орган при ДАБ е прекратено образуваното производство за предоставяне на международна закрила в България и е разрешено прехвърлянето на кандидатката в Чешката Република.

Прехвърлянето на чужденката не е осъществено в 6-месечен срок – до 13.05.2021 г. С молба вх.№ КП-721 (14) от 23.07.2020 г. Н. А. поискала Република България да разгледа молбата ѝ за закрила. Кандидатката подала молба за закрила, регистрирана в ДАБ с вх.№ РД09_В_922 от 03.08.2021 г.

На проведено на 06.08.2021 г. интервю кандидатката заявила, че е от източна У., където от 2014 г. се водят военни действия. По тази причина апартаментът ѝ в [населено място] бил разрушен. От хора в Л. разбрала, че там загиват хора и добитък. Не можела да се върне в Л., тъй като нямала специален пропуск и нямало да бъде допусната. Там процъфтявала незаконната търговия – с наркотици и хора. Бизнесмените, които не заминали в началото на събитията, били унищожени, за да им вземат финансовите ресурси. Имала чувствителност към химическо оръжие, която не била променена от предходната ѝ молба. Посочва, че за последно била в [населено място] преди година, а в [населено място] – преди три години и половина. Последно пристигнала в България от Ч., със самолет, на 20.09.2020 г. Причината да се върне в У. през 2020 г. била да си вземе материални ценности от сейф. Поддържа, че от спецслужбите на У. я обработват с химическо оръжие и не позволяват на никого да общува с нея. Сочи, че в [населено място] е имала бизнес за ремонт, развитие и дизайн на елитни имоти, както и недвижима собственост за около половин милион евро, но спецслужбите искали да ѝ вземат всичко и да я елиминират, тъй като от 100 години семейството ѝ било включено в програма за икономически геноцид.

Постановено е оспореното Решение № УП-В-19/10.08.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила. Административният орган е обосновал извод за явна неоснователност на молбата за закрила поради липса на риск за живота и свободата на чуждата гражданка в страната на произход. Приел е, че заявените от кандидатката причини, свързани със ситуацията в У. и проблеми със спецслужбите на страната, не представляват достатъчно основателни причини за предоставяне на исканата закрила. Освен това бежанската история била нелогична, противоречива и недостоверна. В подкрепа на изложеното били притежаваните от Н. А. два международни украински паспорта, валидна лична карта и легалното ѝ пътуване до У. и обратно (за около 2 месеца в [населено място] през 2020 г.). Въз основа на положените печати за пътуване в международните паспорти на чужденката органът е направил заключение, че преди подаване на молбата за закрила, същата многократно се е завръщала и пребивавала на територията на У., без да подаде молба за закрила в нито една от държавите, където е пътувала – САЩ, Франция, Б., У., С.. Не са кредитирани твърденията на кандидатката за икономически геноцид, тъй като самата тя твърдяла, че на територията на У. е развивала успешно няколко бизнеса – преди 20 години е притежавала автомивка и кафе-грил, а по-късно е развила в Л. бизнес с недвижими имоти. В допълнение е посочено, че не са направени обосновани и достоверни твърдения за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ, тъй като молителката не е имала проблеми в У. с официалните власти, не е политически ангажирана, няма проблеми с етническа и религиозна принадлежност и не търпи дискриминационни или други неблагоприятни мерки по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ.

Органът е обсъдил предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ, но е приел, че същите не са налице. Въз основа на справка вх. № МД-290/16.05.2021 г. за актуалната обстановка в У. е направен извод, че по отношение на чужденката не са налице разширенията, дадени в Решение на СЕС по дело С-465/07 и дело С-285/12. Установено е, че за Н. А. е налице основанието по чл.9, ал.5 ЗУБ легално да пътува и да получи достъп до част от държавата на произход, в която може основателно да се очаква да се установи. Вместо това, тя е

напуснала доброволно У.. Наличието на евентуален риск от извършване на спорадични актове на насилие и престъпност в областите Л. и Д., не представлявали основание по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № УП-В-19/10.08.2021 г. е връчено на 12.08.2021 г. и оспорено с жалба от 16.08.2021 г. – в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Спрямо кандидатката за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, пар.8 и чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, за която се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в [член 31, параграф 8](#), държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. [Процедурната директива в нормата на чл.31, пар.2 въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, пар.9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар.8 следва да са разумни.](#)

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – интервюиращ орган по чл.70, ал.1 ЗУБ съгласно приложена от ответника Заповед № РД05-777 от 09.12.2020 г. на председателя на ДАБ за определяне на Л. Г. М. за интервюиращ орган. Неоснователно е възражението на жалбоподателката за нищожност поради липса на компетентност на органа. Първото производство е международна закрила е било образувано по молба рег. № УП-20334 от 22.08.2019 г. по описа на ДАБ, по която е постановено Решение № 922 от 26.02.2020 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ е отказано предоставяне на международна закрила на Н. А.. Решението на председателя на ДАБ е влязло в сила на 29.09.2020 г., когато е влязло в сила Определение № 3770 от 26.05.2020 г. по адм.д. № 2735/2020 г. на АССГ, с което е оставена без разглеждане като недопустима жалбата на кандидатката срещу Решение № 922 от 26.02.2020 г. Наличието на предходно производството за предоставяне на международна закрила в Република България, което е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата, определя подадената на 03.08.2021 г. молба за закрила като „повторна“ по смисъла на пар.1, т.6 от ДР на ЗУБ.

Действително, Н. А. подала молба за закрила рег. № УП-20334/25.09.2020 г., но по нея е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за международна закрила по силата на Д. Регламент, тъй като при проверка в системата Евродак се установило, че пръстовите отпачатъци на молителката съвпадат с тези на лице, подало молба за закрила в Ч. и въведено в системата Евродак на 07.08.2020 г. Образуваното производство за закрила по ЗУБ е прекратено с Решение № 13385 от 13.11.2020 г. на решаващ орган при ДАБ и е разрешено прехвърлянето на кандидатката в Чешката Република. Тъй като

прехвърлянето на чужденката не се е състояло в 6-месечен срок – до 13.05.2021 г., с молба вх.№ КП-721 (14) от 23.07.2020 г. Н. А. поискала Република България да разгледа молбата ѝ за закрила, която била регистрирана на 03.08.2021 г. и както се посочи, оспореното решение е издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ.

Съгласно чл.70, ал.1 ЗУБ при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. При извършена регистрация на 03.08.2021 г. оспореното решение от 10.08.2021 г. е постановено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ, поради което не е нищожно на това основание. Съдът приема, че актът е мотивиран от фактическа и правна страна с излагане на съображения относно липсата на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ. В изпратената от ответника административна преписка липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на кандидата, или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл.

Административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ.

В хода на проведените две интервюта на 06.08.2021 г. и на 05.09.2019 г. - при предходното производство, кандидатката не е изтъкнала причини за преследване по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ – по причини на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Напротив, посочила е, че не е имала проблеми поради политическа, етническа или религиозна принадлежност. Още с първоначалната молба кандидатката поддържа, че по инициатива на Държавна сигурна и специалните служби на У. ѝ е инжектирано вещество, което е повишило нейната чувствителност към химически оръжия, след което целенасочено жилището ѝ, дрехите и тялото ѝ били облъчвани с такова химическо оръжие, в резултат на което тя получавала обриви по кожата и нетърпими болки. Съдът приема, че приложените снимки на ищцата не доказват произхода на обривите по тялото ѝ, а тезата за преследване логично се опровергава от безпрепятственото ѝ пребиваване два месеца през лятото на 2020 г. в [населено място], У., както обосновано е приел административния орган.

Твърденията на жалбоподателката за преследване спрямо рода ѝ от 1933 г. по причини на „икономически геноцид“, не навеждат на основание за преследване по чл.8, ал.1 ЗУБ.

Според представена от ответника Справка вх. № МД-290/18.06.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ в подбуждания от Русия конфликт в района на Д. ръководените от руските сили се ангажират с незаконни или произволни убийства на цивилни, вкл. извънсъдебни убийства, насилствени изчезвания и отвлечения, изтезания и случаи на жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание. Други важни въпроси, свързани с правата на човека, включват сурови и

животозастрашаващи условия в затвора, произволен арест или задържане, политически затворници или задържани, сериозни проблеми с независимостта на съдебната власт, сериозни ограничения върху свободата на изразяване, пресата и интернет, значителна намеса в свободата на мирните събрания и свободата на сдружаване, строги религиозни ограничения, ограничения на свободата на движение през линията на контакт в Източна У.. Жалбоподателката не навежда конкретни, лични твърдения, свързани с горепосочените сериозни ограничения на гражданските права, тъй като не е била заплашена с арест или задържане, не е била в затвора, не твърди ограничения на свободата на изразяване, сдружаване или придвижване.

Според представена в хода на първото производство за международна закрила Справка вх. № МД-683/05.12.2019 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ гражданските власти в страната като цяло поддържат ефективен контрол върху силите за сигурност на територията, контролирана от правителството. Правителството като цяло не успява да предприеме адекватни мерки за преследване или наказване на повечето служители, извършили злоупотреби, което води до климат на несигурност. Групите за правата на човека и ООН отбелязват значителни недостатъци в разследванията на предполагаеми нарушения на правата на човека, по-специално при обвинения за изтезания, насилствени изчезвания, произволни задържания и други злоупотреби, за които се твърди, че са извършени от Службата за сигурност на У. (С.). Н. А. не поддържа да е била жертва на изтезание, произволно задържане или други злоупотреби, а тезата ѝ за умишлено възбуждане на чувствителност към химически оръжия с цел убийството ѝ се разколебава от пребиваването ѝ в У. през лятото на 2020 г.

Тези справки, както и представената пред съда Справка вх. № МД-546/29.10.2021 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, не съдържат данни, че кандидатката, поради специфични свои характеристики или качества, би могла да бъде обект на преследване или тежко нарушаване на основни човешки права от страна на официалните власти на У., вкл. силите за сигурност. По данни на Радио „Свободна Европа“ боевете между украинските правителствени сили и сепаратистите отнемат живота на повече от 13 200 души от м.април 2014 г. В бюлетин на ООН за координация на хуманитарните въпроси от 18.10.2021 г. се посочва, че за първи път Л. област представлява почти половината (40%) от всички инциденти със сигурността, регистрирани в Източна У., в сравнение с обичайните 20% от последните 12 месеца.

Пред съда жалбоподателката представя Справка № 18073534020040918231 от 14.03.2018 г., издадена от Министерство на вътрешните работи на У., Департамент по информационни технологии, според която Н. А. не е привлечена към наказателна отговорност, няма неснета или непогасена съдимост и не се издирва. По нейни твърдения пред съда, през 2017 г. тя продава свой апартамент в К., за да дойде в България. Сега притежавала апартамент в Л., земя на 30 км от Л. и къща в едно село. Твърди, че на стр.283 и сл. от делото се съдържат документи, че е преследвана от службите за сигурност в У., но това са снимки на жалбоподателката, представени в цветен вариант в последното открито съдебно заседание, които не съдържат информация кога са направени, нито имат доказателствена сила относно твърдените от кандидатката обстоятелства, че обривите и зачервяванията по кожата ѝ се дължат на „третиране с химическо оръжие“.

Представената от жалбоподателката статия „Специалните служби против обикновените хора“, изготвена от В. В. Б., Т. А. Б. и С. В. Б., от м.март 2001 г. няма

характер на официална информация за страната на произход. Според авторите, материалът им се основава на личен опит, в качеството им на преследвани жертви, на техни наблюдения и информация в публичния печат. Авторите сочат, че са станали обект на вниманието на К., а след това и жертви, в края на 70-те години, когато заподозрели, че срещу тях и семейството са използвани отровни, военни вещества в „несмъртоносна доза“. Оръжието било разработено още по времето на Л., в прословутия „Спецкабинет“ на свръхсекретна, токсикологическа „Лаборатория Х“ на професор М. и бактериологична лаборатория на академик М., предоставящи възможност за организиране на „масов индивидуален терор“. Методите целели да създадат „изкуствена липса на здраве“ чрез нарушения на психическото и физическо здраве. За това спецслужбите използвали широк спектър от наркотици, стимулатори на централната нервна система, халюциогенни вещества и др.под. Посочените в материали цели на описаната система за преследване включват: сломяване на волята, заплашване на жертвата, нейната инвалидизация, разрушаване на семейството като основна опора за съпротивление, изкуствено снижаване на жизнения стандарт с диагнози от типа „*синдром на повишена множествена химическа чувствителност*“. Според статията, в САЩ, през 1996 г., започнал съдебен процес, завършил през 03.01.2000 г., но без данни за неговия предмет или участници.

Статията не само не доказва твърденията на кандидатката за преследване, вкл. поради това, че не представлява официална информация, но хвърля светлина върху избора ѝ на „бежанска история“, при която твърди, че е инжектирана с вещество, което увеличава чувствителността ѝ към химически оръжия.

Подобни практики са хипотетични и не намират потвърждение в официалните източници на информация за страната по произход, свободно достъпни на Интернет страницата на Европейската служба за подпомагане в областта на убежището, като напр.: R. on Democratisation (electoral process, civil society, independent media, governance) and rule of law (corruption) in 2020, издаден на 28.04.2021 г. от F. H., R. on the human rights situation covering 2020, издаден на 07.04.2021 г. от A. I. и 2020 Country R. on H. R. Practices: Ukraine, издаден на 30.03.2021 г. от USDOS US D. of State. Ето защо съдът приема, че поддържаната бежанска история за „икономически геноцид спрямо рода ѝ“ не представлява основание по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ, вкл. поради принадлежност към определена социална група, тъй като информация за това не се открива в официални източници.

Според информация в последния източник на USDOS US D. of State: По закон Службата за сигурност на У. не може да извършва наблюдение или обиск без съдебна заповед. Службата за сигурност и правоприлагащите органи обаче понякога извършват обиски без подходяща заповед. При спешни случаи властите могат да започнат обиск без предварително одобрение от съда, но те трябва да потърсят одобрение от съда веднага след началото на разследването. Гражданите имат право да разглеждат всяко досие, притежавано от Службата за сигурност, което ги засяга; те имат право да възстановят загубите в резултат на разследване. Липсва законодателство за прилагане, властите като цяло не зачитат тези права и много граждани не бяха наясно с правата си или че властите са нарушили поверителността им.

В контролираните от Русия райони Д. и Л., Службата на Върховния комисар на ООН по правата на човека (ОНЧНР) съобщава, след интервюта с 56 освободени задържани, че изтезанията и малтретирането на задържаните са били систематични по време на

началния етап на задържането, който може да продължи до годишно. Интервюираните лица първоначално били задържани под „административен арест“ в така наречената „Донецка народна република“ („ДНР“) или „превантивен арест“ в т. нар. „Л. народна република“ („ЛНР“) и задържани без достъп до адвокат. Огромното мнозинство съобщава, че е било подложено на някаква форма на малтретиране, включително побой; електрически удари; сексуално насилие; задушаване; отстраняване на зъби и нокти; макетно изпълнение; лишаване от вода, храна, сън или санитарни съоръжения; и заплахи за насилие срещу членове на семейството.

Руското правителство контролира нивото на насилие в Източна У., като го засилва, когато отговаря на политическите му интереси. Русия продължи да въоръжава, тренира, ръководи и да се бие заедно със силите в „ДНР“ и „ЛНР“. Водените от Русия сили през целия конфликт методично възпрепятстваха, тормозеха и сплашваха международни наблюдатели, които нямаха необходимия достъп за систематично регистриране на нарушения на примирието или злоупотреби, извършени от ръководените от Русия сили.

Международни организации и неправителствени организации (Н.), включително А. И., Н. Р. Watch и HRMMU, издават периодични доклади, документиращи злоупотребите, извършени в региона на Д. от двете страни на линията на допир.

Според Мисията на ООН за наблюдение на правата на човека в У. (HRMMU) от началото на руската агресия срещу У. повече от три милиона жители са напуснали районите на Донецка и Л. област, контролирани от ръководени от Русия сили. Към средата на септември Министерството на социалната политика е регистрирало над 1,4 милиона вътрешно разселени лица (ВРЛ). HRMMU отбеляза, че военните действия продължават да засягат живота на 3,9 милиона цивилни, живеещи в района. Редовната размяна на огън през линията на съприкосновение излага тези жители на постоянна заплаха от смърт или нараняване, докато тяхната собственост и критична гражданска инфраструктура продължават да се увреждат.

Според доклада на HRMMU от 2017 г., на територията, контролирана от ръководени от Русия сили, сексуалното насилие е използвано и за принуждаване на лица, лишени от свобода, да се откажат от собственост или да извършат други действия, изисквани от извършителите, като изрично условие за тяхната безопасност и освобождаване. Докато по-голямата част от тези инциденти датират от 2014-15 г., HRMMU продължи да получава свидетелства, сочещи, че подобни практики все още се случват на територия, контролирана от ръководени от Русия сили, и в К..

Поддържаната от кандидатката лична бежанска история не я определя към някоя от уязвимите групи, посочени в официалните източници. Достъпната информация от официални източници за страната на произход на кандидатката, съответства на изложената в справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ. Въпреки, че всички от тях съдържат данни за отделни прояви на насилие, нечовешко и унижително отношение, то тези действия не са относими към изложената от кандидатката бежанска история. Включително в Раздел 6 „Дискриминация, обществени злоупотреби и трафик на хора: Ж.“ на 2020 Country R. on Н. Р. Practices: Ukraine, издаден на 30.03.2021 г. от USDOS US D. of State, не съдържа информация, относима към бежанската история на Н. А., съответно към основанията за закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ.

Обосновано е становището на ответника, че Н. А. притежава два национални паспорта, предоставящи ѝ право на пътува, многократно са ѝ издавани визи, вкл. за

България и Ч., а в периода 2017 г. – 2019 г. тя е пътувала до Италия, Франция, С., У., М., Румъния и България, след което се е завърщала в страната на произход. Това се е случило и между двете производства за международна закрила в България - през лятото на 2020 г. Ето защо, следва да се подкрепи становището на ответника, че в случай, че службите за сигурност в У. действително са преследвали кандидатката с цел да я унищожат, то е изцяло нелогично да я снабдят с лични документи и визи, вкл. липсва логично обяснение, защо при тези многобройни пътувания не е подала молба за закрила в друга държава.

Представените от жалбоподателката многобройни писмени доказателства и снимков материал касаят личния ѝ, вкл. здравословен, служебен и имуществен статус, но не са пряко относими към основанията за получаване на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ.

Според чл.8 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Според чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Правилно административният орган е намерил, че изложеното от кандидатката по време на интервюта не попада в предметния обхват на ЗУБ. Тя не членува в политически партии и организации, няма проблеми поради религиозна или етническа принадлежност, не излага конкретни данни за отправени лично към нея заплахи или оказано насилие. Изложените такива правилно и обосновано са приети от административния орган като несвързани с основанията за закрила по ЗУБ, вкл. поради непосочване на причини за основателни опасения от преследване и изложение на факти, които са непослователни, противоречиви или напълно невероятни – основания по чл.70, ал.1, т.1, 2 и 4 от ЗУБ. Данните от бежанската история на Н. А. не навеждат на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, нито представляват преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

Правилни са изводите на интервюиращия орган, че спрямо кандидатката не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че същата е била или ще бъде изложена в страната на произход на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унизително отнасяне или наказание.

От друга страна следва да се подчертае, че към настоящия момент не съществуват доказателства за това, че ситуацията в Източна У. достига до границите на безогледно

насилие, породено от вътрешен или международен въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи, т.е. не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл. 15, б.“в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т.39 от Решение на СЕС по дело С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят успее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкото по-слаба ще трябва да е степента на безогледно насилие за него, която се изисква за предоставяне на хуманитарен статут. В случая, не се установяват никакви индивидуални тежки заплахи срещу живота или личността на Н. А., поради което и за да се предостави статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ безогледното насилие в У. следва да е изключително, което не се установява от изложената по-горе официална информация за страната на произход.

За кандидатката е налице възможност за вътрешно разселване по смисъла на чл.8, ал.8 и чл.9, ал.5 ЗУБ - статут на бежанец може да не се предостави, когато в част от държавата по произход не са налице причини за основателно опасение от преследване спрямо чужденеца или не съществува реален риск той да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Извън конфликта в Д., за Н. А. съществува реална възможност да се засели в друга част на У., до която тя може сигурно и спокойно да пътува, да получи достъп до нея и да се установи там. Това е сторено от кандидатката през лятото на 2020 г., което потвърждава доводите, че спрямо нея не е налице основание за предоставяне на международна закрила по ЗУБ.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата на Н. А. следва да бъде отхвърлена. Молбата за закрила е разгледана и решена от компетентен административен орган, без допуснати съществени процесуални нарушения и при правилно приложение на материалния закон. Отхвърлянето ѝ като явно неоснователна в ускорена процедура на общото производство по чл.70, ал.1 ЗУБ е сторено без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането и в разумен срок по смисъла на като според чл.31, пар.2 и пар.9 от Директива 2013/32/ЕС. Намереното основание по чл.31, пар.8, б.“а“ от Директива 2013/32/ЕС, кореспондиращо с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, се потвърждава от данните по административната преписка, тъй като при подаване на своята молба и излагането на фактите, кандидатът е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на [Директива 2011/95/ЕС](#).
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място] луч, У., гражданка на У., срещу Решение № УП-В-19/10.08.2021 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата ѝ за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: